

Николица - Всички възстанаха, царство ти: Филипче, Архивна
Алоян - Значи започваме; синият полк ще се придвижи към

оня хълм там, закрит в горичката и ще чака знака за общо нападение. Зеленият полк на другия хълм и последен ще се притече на помощ. Засега да остане в подножието му. Манастирът ще поведе отряд от петстотин конника, за да повтори вчерашното нападение. Този път латинците на всяка цена трябва да се увлекат в равнината между двата хълма. Там ще се затворят първите клещи на сините и зелените. Вторите клещи ще се затворят откъм реката и мочурището. Тунджа е пълноводна - не ще могат да я прегазят. А в мочурището ще влязат и поведат тия, които знаят брода, за да излязат после. Ще се движите съвсем тихо. Голямото ядро на конницата ще се появи чак когато ги привлечем поне на две поприща от стана им.

Николица - Дали ще се помаят и този път, Иваница?

Алоян - Трябва да ги дразним и да ги изкараме от окопите на всяка цена. А после ще се престорим на уплашени и ще побегнем към блатата.

Из зад Николица пристъпва Радул.

Адул - Царю, аз обиколих нощес местността. В долината на реката има място за голям конен отряд. Нека нашите пешаци и един конен отряд се притят там - последният ни запас, ако рекат да бягат на юг.

Алоян - Много добре!

Адул - А ако пуснем едно стадо добитък и незабелязани над него стигнем до лагера им няма ли по-бързо да ги измъкнем от окопите им?

Алоян - Този момък от твоите ли е, Николица?